

Nieuwsbrief december 2005

In deze nieuwsbrief vindt u het laatste nieuws over de situatie in Gaza en over de trainingen. Verder: de vernieuwde lijst van het comité van aanbeveling, een verhaal van Joes Meens over de leergang die we opzetten samen met het NCCR, een financieel overzicht door Leo de Kam, en nog wat kleine berichten,

De situatie in Gaza

In Gaza zelf is het een en ander veranderd. Met spanning wachtte iedereen af of Sharon werkelijk de nederzettingen in de strook zou ontmantelen. Voor Gaza was dat belangrijk, niet alleen hielden de nederzettingen bijna een kwart van de strook bezet, en dat terwijl er bijna anderhalf miljoen Palestijnen op elkaar gepropt zaten om een oppervlakte die nauwelijks groter was dan Texel, maar ook zorgden de kolonistenwegen voor veel moeilijkheden. Om de haverklap werd de Gazastrook, die door de toegangen naar de nederzettingen doorkruist werd in twee, drie of vier stukken afgesloten. Voor onze teams was dat een groot probleem, zo moest elk team eigen vervoer hebben om alle patiënten te kunnen bereiken voor de huisbezoeken en vaak kon de ene of de andere helft niet naar de trainingen komen. Nu zijn ook deze checkpoints ontmanteld. Even was het feest in Gaza en wij waren er kort daarna getuige van families in het zuiden eindelijk weer naar zee konden. Maar de problemen in Gaza zijn nog lang niet voorbij. Meteen na de ontruiming zette het Israëlisch leger een nieuw offensief in, een methode die niet werd gebruikt zolang de kolonisten daar nog zaten, een 'sonisch' bombardement: door met straaljagers laag over te vliegen en door de geluidsbarrière heen te gaan. Dat veroorzaakt luide knallen, waar geen doden bij vallen, maar waar wel de helft van alle ruiten in Gaza bij is gesneuveld, mensen door rondvliegend glas werden verwond en vooral de kinderen totaal verzeuwd raakten. Er plassen dus weer heel veel kinderen in bed van de angst, of durven niet meer naar school.

Gaza blijft bezet gebied, al zit het Israëlische leger nu aan de buitenkant van de grens en niet meer er binnen in. Misschien komt nu het goederenverkeer weer een beetje op gang bij de nieuwe grenspost, misschien worden er weer arbeiders bij Erez doorgelaten om in Israël te werken, misschien gaat de grenspost Rafah weer open voor mensen die een vergunning krijgen en daar is -naar we horen- al mondjesmaat een begin mee gemaakt. Maar de Gazastrook blijft in principe afgegrensd en dus

bezet gebied. Geen eigen haven, geen vliegveld. Daarmee blijft het voorlopig onmogelijk dat de Gazanen economisch zelfstandig kunnen worden en is financiële hulp uit het buitenland nog even nodig als voorheen. Daarnaast ondervond het NCCR ook nog extra moeilijkheden doordat de subsidies van het Palestijnse Gezag aan de zelfstandige zorginstellingen werd gehalveerd.

De trainingen

Een hoogtepunt in de trainingen die we gaven in Gaza was het bezoek van Alexandra Hotke, onze nieuwe medewerkster, een kinderfysiotherapeute, die een prachtige training gaf over de omgang met spastische kinderen. Onze collega's in Gaza waren onder de indruk, wij ook. Het was een goed voorbeeld van het nut van onze bezoeken, want het is voor de fysiotherapeuten daar niet goed mogelijk om zich bij te scholen. De huisbezoeken en het geïmproviseerde fysiotherapie polikliniekje voor ouders met hun kinderen, waren een feest. Meteen kon iedereen zien hoe je met simpele middelen spastische kinderen kunt helpen om zich beter te uiten, hoe ze kunnen spelen en meer contact kunnen hebben met hun omgeving.

Ook hebben we met Deny de Jong van Ideëel Organiseren een training gehad, die het NCCR er toe heeft gebracht om meer naar hun toekomst te kijken en hun doelen helder te stellen. Dat is in een land waarin je nooit weet wat de dag van morgen zal brengen, en elk beleid bijna per definitie ad hoc is, geen kleinigheid. Deze training heeft ze - als pioniers - geïnspireerd om de NCCR-organisatie zakelijker en helderder op te zetten.

Tijdens ons bezoek in december hebben we met de teams het afgelopen jaar geëvalueerd en het viel ons op hoeveel ze geleerd hebben van de trainingen. Ze melden dat ze veel beter als team met elkaar werken en ontdekten hoe belangrijk het is om een onderling stevige vertrouwensband te hebben. Ook vertelden ze hoe belangrijk ze het vinden om als team een vertrouwensband op te bouwen met de patiënt en diens familie. En dat is zeker voor de artsen, die opgeleid zijn als autoriteiten en de patiënten meer zien als een kwaal en nauwelijks als mens, een grote stap!

Nu er veel minder nieuwe intifadaslachtoffers zijn, nog maar af en toe komt er iemand binnen die gewond is geraakt door een achtergelaten projectiel dat opeens ontplofte, komt er meer aandacht voor de 'gewone' gehandicapten en met name voor chronisch zieken. Daarnaast wordt het nu echt tijd om meer aandacht in de trainingen te schenken aan wat we post traumatische stress stoornis noemen. Juist als het ergste voorbij is, weinig aanvallen meer uit de lucht en weinig doden door de militaire acties, is het alsof de mensen gaan voelen wat al die tijd van gevaar ze heeft gekost. De depressies nemen toe, de onderlinge agressie ook. De meldingen van geweld binnen gezinnen nemen schrikbarend toe. Daar zullen onze toekomstige trainingen onder andere over gaan.

Het NCCR

In het afgelopen jaar is het NCCR erg actief geweest. Er zijn vijf demonstraties geweest om op te komen voor de rechten van gehandicapten. Ook heeft het NCCR bijeenkomsten georganiseerd met het oog op de komende verkiezingen in januari, om meer gehandicapten in het parlement te krijgen en de andere politici aan te zetten de rechten van gehandicapten niet te vergeten. Ondanks de nog steeds moeilijke situatie is er een groot festival georganiseerd, vooral om het contact tussen gehandicapten en niet-gehandicapten te bevorderen. Daarbij boden kinderen zonder handicap cadeautjes aan aan kinderen met een handicap, en dit alles onder leiding van een jongen zonder armen en benen. Zelf heeft het NCCR ook trainingen georganiseerd, met name over het belang van vroege diagnose voor gehoorgestoorde kinderen en zijn er cursussen gebarentaal aangeboden voor familie en omgeving van dove kinderen. Ook heeft het NCCR geassisteerd bij de distributie van pampers en andere hulpmiddelen, gefinancierd door het Rafeed Programma, van USAid.

En het laatste goede nieuws: Khaled Abu Zaid, de directeur van de NCCR, heeft in Cairo op een Internationaal Congres een lezing gegeven over terrorisme bestrijding.

Ondanks alle moeilijkheden is het NCCR erg actief, met een grote uitstraling naar de gehele gemeenschap in Gaza.

Anja Meulenbelt, coördinator Stichting Kifaia

Comité van aanbeveling, Stichting Kifaia

Ed van Thijn (voormalig burgemeester Amsterdam)
Huub Oosterhuis (Amsterdamse Studenten
Ekklesia)

Anneke Jos Mouthaan (oprichtster Een Ander
Joods Geluid en Sivmo)

Bram Grandia (Ikon Pastoraat)

Ramsey Nasr (dichter)

Mohamed Rabbae (voorheen parlementariër)

Anton Wessels (hoogleraar godsdienst, met name
de islam, VU)

Imad al Kaka (journalist, Meeting the Enemy)
 Renske Leyten (voorzitter ROOD)
 Marijke Vos (Tweede Kamer GroenLinks)
 Funda Mijde (cabaretière, columniste)
 Jan Marijnissen (Voorzitter SP)
 Famile Arslan (advocate)
 Naima Azough (Tweede Kamer GroenLinks)
 Mohammed Benzakour (publicist, columnist)
 Leyla Cakir (voorzitter Ihlas moskee in Geleen)
 Uri Cohen (architect, Meeting the Enemy)
 Miriyam Aouragh (Internationale Socialisten)
 Paul de Waart (emeritus hoogleraar volkerenrecht)
 Max Wieselmann (voorzitter Een Ander Joods Geluid)
 Amin Ghazal (Palestijnse gemeenschap Vlaardingen)
 Ahmed Marcouch (voorheen voorzitter Amsterdamse Moskeeën, UMMAO)
 Samira Abbos (programmamaakster/schrijfster)
 Jacques de Milliano (voormalig directeur Artsen zonder Grenzen)
 Hans van Mierlo (voormalig Minister van Buitenlandse Zaken)
 Jacques Moors (voormalig directeur Revalidatie Centrum Amsterdam)

Leergang voor het NCCR

Tijdens een evaluatie van de samenwerking met het managementteam van het NCCR, medio 2004, bleek dat de werkwijze van de Home Care Teams uniek is voor de Gazastrook. In de Home Care Teams werken artsen, fysiotherapeuten, psychologen en maatschappelijk werkenden samen aan de hand van een zorgplan. In samenspraak met de cliënt wordt een zorgplan gemaakt dat gericht is op het bereiken van een zo groot mogelijke zelfredzaamheid en autonomie van de cliënt. Dit plan wordt gemaakt aan de hand van de problemen waar de cliënt en zijn verzorgers tegenaan lopen en het wordt regelmatig geëvalueerd en bijgesteld. Deze werkwijze is ontleend aan het model zoals dat in de Nederlandse verpleeghuizen ontwikkeld is. Na vijf jaar training, coaching en begeleiding hebben de Palestijnse collega's zich deze werkwijze geheel eigen gemaakt en hebben zij een voor Gaza unieke kennis en expertise. Aan beide kanten bestond en bestaat de behoefte om meer erkenning voor deze expertise te krijgen. Zo is het idee ontstaan om een leergang op te zetten, waarin in een tijdsbestek van ongeveer drie jaar een gestructureerde scholing in basisvaardigheden in thuiszorg wordt gevolgd, afgestemd op de situatie in Gaza.

In samenspraak met de medewerkers van de Home Care Teams werd een inventarisatie gemaakt van relevante onderwerpen. Deze onderwerpen worden nu op een systematische wijze behandeld tijdens een training en door een vaardigheidstoets (d.m.v. een huiswerkopdracht en/of

een beoordeling). Het betreft zowel onderwerpen die gaan over de directe patiëntenzorg als over individuele ontwikkeling van de medewerkers - zoals hoe burn-out te voorkomen - alsook samenwerkingsvaardigheden. Tenslotte komen ook nog een (beperkt) aantal onderwerpen ter sprake voor de afzonderlijke disciplines.

Doel van dit ambitieuze plan is om een zodanige scholing aan te bieden dat een door de Palestijnse overheid erkend certificaat "basisvaardigheden in multidisciplinaire thuiszorg en revalidatie" verstrekt kan worden. In 2005 zijn we officieel gestart met deze leergang door trainingen op het gebied van het maken, evalueren en bijstellen van zorgplannen, effectieve communicatie met de cliënt, het voeren van slecht nieuws gesprekken, het omgaan met spasticiteit en gewrichtsverstijving en samenwerkingsvaardigheden.

Tijdens de reis in december 2005 bekijken we samen met onze Palestijnse collega's of het eerste jaar heeft voldaan aan de verwachtingen en waar bijstelling dient plaats te vinden.

We merken hoe belangrijk het is om niet alleen nieuwe kennis en vaardigheden aan te bieden maar ook reeds bekende stof te herhalen en waar nodig bij te stellen. Zodoende kan voortdurend ingespeeld worden de actuele vragen en komen die zaken aan de orde die werkelijk relevant zijn. Dit is van belang omdat er een langzame verschuiving optreedt van de kenmerken van het cliëntenbestand: minder nieuwe oorlogsslachtoffers en meer problemen gerelateerd aan langdurige handicaps, naast een toenemend aantal kinderen met aangeboren afwijkingen. Na vijf jaar samenwerken is er inmiddels ook een hechte persoonlijke band ontstaan met de meeste collega's. Dat ook dit een bron van inspiratie is voor verdere samenwerking, moge duidelijk zijn.

Joos Meens, coördinator trainingen

Financieel verslag 2004

De officiële jaarrekening is nog niet binnen, maar toch wil het bestuur u op de hoogte brengen van de voorlopige resultaten over 2004. Hier volgen de belangrijkste resultaten.

Donateurs, instellingen en fondsen hebben in totaal € 84.363 geschonken (2003: € 59.613). Van het totaal aan inkomsten is € 48.698 direct overgemaakt naar Gaza en is besteed aan de activiteiten en projecten van de NCCR. (2003 € 24.498).

De tweede grote post zijn de onkosten voor de trainingen. Er is minder geld besteed aan reiskosten voor de trainingen in Gaza, namelijk € 10.354 . Het bedrag is aanzienlijk lager doordat we veel tijd hebben besteed aan het prijsbewust boeken, maar helaas ook doordat we in 2004 minder vaak konden gaan trainen door afsluitingen van de Gazastrook. (2003: € 17.298). Het boekjaar 2004 werd afgesloten met een positief resultaat van € 16.081. Hiervan is € 15.000 begin 2005 overgemaakt naar de NCCR in Gaza.

In 2004 is € 4.320 besteed aan scholing van het bestuur op het gebied van fondsenwerving. Dit was een relatief grote uitgave die zeker terugverdiend wordt.

Aan overige kantoorkosten is € 3.132 besteed (2003: € 7.955)

De subsidies van het Lilianefonds en de Stichting Kinderpostzegels worden direct overgemaakt aan onze partnerorganisatie in de Gazastrook. Deze subsidies maken geen onderdeel uit van de jaarrekening van Stichting Kifaia.

En in 2005 hebben 96 donateurs Stichting Kifaia gemachtigd om hun bijdrage automatisch af te laten schrijven.

Voor hen en alle andere grote en kleine donateurs: Hartelijk dank!

Leo de Kam, penningmeester

Nieuw correspondentieadres:

Ons correspondentieadres is gewijzigd: Stichting Kifaia, Postbus 14673, 1001 LD Amsterdam

Het e-mailadres is nog hetzelfde: kifaia@xs4all.nl en onze website wacht nog steeds op vernieuwing, maar verslagen en achtergrondinformatie is volop te vinden op:

Anja's weblog: www.anjameulenbelt.sp.nl en kijk bij de 'categorieën' onder Palestina-Israël

Ons gironummer is nog steeds: 8207589

Voor de donateurs:

Voor donateurs die in 2005 € 100 (of meer) hebben geschonken hebben we een presentje. Een bundeling met artikelen van belangrijke en kritische Israëli's, verzameld onder de titel: *'Een spiegel liegt niet'*. Uitgeverij Bulaaq, 2002. Wilt u het ontvangen ?

Stuur dan een berichtje, met vermelding van uw volledige postadres, per e-mail of met een kaartje naar onze postbus.

Stichting Kifaia, Postbus 14673, 1001 LD Amsterdam * Postbankrek. 8207589
e-mail: kifaia@xs4all.nl * weblog: www.anjameulenbelt.sp.nl * website: www.kifaia.nl